

Az egyik fordulópont: a ceglédi nagygyűlés

Kerek tíz éve annak, hogy *példátlanul durva eljárás* indult ellenem. Ma már tudható, hogy ennek *egy ideig hatalmas füstje volt, de nem volt igazán lángja*. Sőt az is előfordulhatott volna, hogy nem is lesz. Nem feltétlenül gondolkodtak „ott fenn” megsemmisítésében, feltehetőleg az eseményekkel és az intrika hatására sodródtak ebbe az irányba. (Ezt a meggyőződésemet erősíti egy, a koalíciós párt belső magjából nemrég kapott e-mail, miszerint tekintsem a véletlenek játékának, hogy így alakult az életem.)

Két hónapig nem indult el a gőzhenger, noha többen nagyon rajta voltak

Bár *Boros Imre* ideiglenes miniszter példátlan gyorsasággal névre szóló feljelentést tett ellenem, tényállást (?) adott és megrendelte (még az eljárás kezdete előtt!) elítélésemet, napról napra lejárató és hazug cikkek jelentek meg rólam, hetekig semmi érdemi nem történt, *nem mozdultak meg azok a bizonyos fogaskerekek*. (Annak ellenére, hogy voltak, akik ezen rajta voltak.) *Torgyán Józsefet* kizárták a frakcióból, felszólították, hogy mondjon le pártelnöki tisztéről vagy vigye pártelnökségét a nagyválasztmány elé. Boros feljelentése március 7-én történt, de két hónapig, május elejéig állt az eljárás. A névre szóló feljelentést átminősítették ismeretlen tettes ellenire és vártak. Feltehetőleg arra gondoltak, hogy Torgyánt eltávolítva „alkalmas” személyt találnak a Kisgazdapárt vezetésére. Torgyán egy ideig kitért újraválasztása elől, majd mégis kitűzte a fórumot. Április 18-án viszont – megneszelve, hogy megbuktatását készítik elő – más helyszínre, Nyíregyháza helyett Ceglédre tette át a helyszínt. Itt jobban kézben tudta tartani az eseményt, bár ez sem volt egyszerű: mindenféle szervezetek vettek részt – meghívó nélkül – az eseményen.

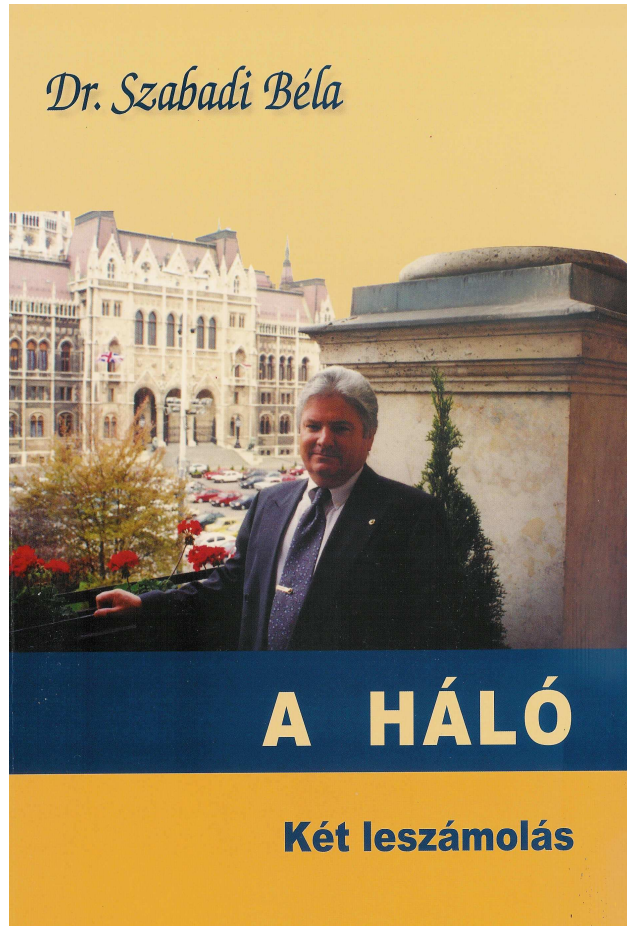

Torgyán József bekerítve?

A Ceglédre áttett nagygyűlés sajnálatos fordulópont lett

A nagygyűlés május 5-én volt, előtte három nappal, május 2-án kezdődtek a tanúkihallgatások. A jelek és az események szerint akkorra nem más pártelnököt akartak

partnereink, hanem a párt eltüntetését: személyem kriminalizálásán keresztül. Sajátos módon Torgyán mindkét oldal által kívánt félreállításából így lett példátlan és szinte vég nélküli, durva meghurcoltatásom. A nagygyűlés más tekintetben is lehangoló volt, kiderült, hogy védtelenül állok a viharban. Alább erről olvashatnak egy részletet az **A HÁLÓ** c. könyvből. Ma is időszerű, hiszen akkor kezdődtek azok a folyamatok, amelyek a mai méltatlan helyzetig vitték az országot. (Az idézett részletet a könnyebb áttekinthetőség és eligazodás érdekében alcímekekkel és fotókkal láttam el.)

A ceglédi nagygyűlés

„2001. május 5-én én is elutaztam Ceglédre. Még mindig kötelességemnek tartottam, hogy kiálljak pártom és pártelnököm mellett, de valójában egyre kevésbé érdekelték a pártban folyó események, veszekedések, botrányok, méltatlan megnyilvánulások. Belefásultam. Ceglédre érve nehezen találtam meg a sportcsarnokot. A teremben a közeli bukás hangulata uralkodott. És zavarodottság. Meg szégyen. Az ülésrendnek megfelelően az első sorban foglaltam helyet. Mellettem *Deák József* ült, a párt új főügyésze, ömellette pedig *Turi-Kovács Béla* környezetvédelmi miniszter. Turi különben sűrűn változtatta a helyét, időnként felugrott, máskor mellém ült. Előttünk rengeteg újságíró kattogtatta masináját, a televíziók is hosszú anyagot készítettek. **Ők is látták, amit én láttam, sőt ők fel is vehették.** De nagyon óvatosan írtak vagy nyilatkoztak, ha ugyan a kényes momentumot teljesen el nem hagyták. **Turi ugyanis kigyúrt emberekkel érkezett.** Egyikük, aki bulldog-tekinettel nézegette az embereket, nehogy valaki megtámadja a kormány tagját, csupa izom volt. Volt vagy 160 cm magas és majdnem ugyanolyan széles. Ha nem is

gorilla, de tekintélyes csimpánz ugrált előttem. Olyan volt, mint egy „izomkocka”. Hatalmas lapát tenyerekkel és lábakkal. Talán 45-ös cipőt hordott. Szilárdan állt a lábán. Turit biztosan – „ha kell, akár élete feláldozása árán is” – megvédi. De az „erdei jelenségnél” is zavaróbb volt az a **jelvény**, ami olcsó konfekció öltönyén (extra méret) virított. *Aranyjelvény, ami madarat ábrázolt.* Egy eléggé közismert *szervezet* jelvénye volt rajta. Rajta is, hiszen még ketten érkeztek, hogy a Kisgazdapárt által miniszterré emelt Turi-Kovács Béla ne féljen a kisgazdák között.

A közönség és a külső hatások

Deák a pillanatnyi csöndben felhívta a figyelmemet, hogy nem messze tőlünk ül a *Maczó-házaspár*. Deák is csak aznap reggel tudta meg, hogy meghívta Torgyán Maczót. Ünnepelesen visszaveszik a pártba. Nem egészen értettem ezt a váltást. Deák elmondta, hogy egy külföldi vállalkozó van emögött¹, ő intézte el, hogy Maczót Torgyán visszavegye. Ezt valamiféle feltételül szabta. Arról Deák sem tudott, hogy azonnal alelnök is lesz Maczó, aki megint elmondhatta: – *Hívtak és jöttem. – Ha nagy baj van, én itt vagyok.* Két százalékon állt a párt és eljöttem hozzátok. Most nem foglalkozom azzal, hogy 30 százalékon volt a párt és el kellett mennem.

Turi-Kovács Béla és az egyik új zászló

Közben nagy kiáltozás hallatszott: betört Balogh. Állítólag fegyveresekkel érkezett, kitörték az üvegajtót és beözönlöttek. Megérkezett Szabó János honvédelmi miniszter, aki aláírásokat akart átadni Torgyánnak. Homoki a színpadon ült és el volt ragadtatva, hogy alelnökké választották. Nem sokáig próbálgathatta a két címet – politikai államtitkár és alelnök –, mert választásra készítették. És Homoki mindenáron államtitkár akart maradni, oly kedves volt neki (is) a kormányprogram, hogy nem adta volna át senki a megvalósítását. Szabót és Turit, ugyanis kizavarták a nagygyűlésről. Sokáig tartott, amíg a

¹ Pákh Imrére gondolt.

magyarországi fogalmak szerinti gorillák, valójában csimpánzok gyűrűjében ki tudtak menni a teremből, mivel a tömegben nem tudtak olyan gyorsan haladni, ahogy szerettek volna. Megfutamodásukat aztán politikai államtitkáraik rovására írták, akik a színpadon szemlélték, hogyan kergetik ki „tekintélyes” minisztereiket és nem védték meg őket. Homoki rohant hűségnyilatkozatot tenni, Kávássyt pedig kitették a kormányból. *Tamás Károly* is kiszorult a teremből. A volt közigazgatási államtitkár, aki állítólag lemondott, a MEH szerint viszont leváltották, azok után, hogy következetesen készült agrárminiszternek, szívesen lett volna akár pártelnök is. Nem tudta elvenni a kedvét, sőt feltehetőleg még inkább meghozta, hogy nem lehetett (most) miniszter és közig sem. És Balogh is eltávozott.

Torgyán, Maczó, Szentgyörgyvölgyi

*Torgyán végig szétszórta viselkedett. Úgy szerepelt, mintha saját álarca lenne rajta vagy dublóre adná elő. Álcaszerű feje és teste látszólag külön mozgott egymástól. Előbb „hazaküldte a komcsikat” – bolsik haza! bolsik haza! skandálta ő és felszólítására a tömeg egy része –, majd „maga mellé emelte” Maczó Ágnes. Maczó visszajött és mennybe ment. Torgyán kezét csókolt, hatalmas virágcsokrot nyújtott át, majd megint kezét csókolt. Előtte önmagát „közfelkiáltással” megszavaztatta – köszönöm, a látható többség megválasztott – és rögtön ki is hirdette az eredményt: továbbra is ő az elnök. Ezután még az utóbbi idők tapasztalatai alapján is meglepő dolog történt: *Szentgyörgyvölgyi Péter*, a budapesti szervezet elnöke és a frakció vezetője kért szót. És csöpögő stílusban hódolatát fejezte ki Torgyán Józsefnek. – *Milyen jó, hogy megtörtént a nagygyűlés és hogy itt lehettem* – kezdte. – Mert én magam nem gondoltam volna, hogy ilyen hatalmas tekintélye van a párt elnökének, akit óriási többséggel erősített meg a tagság elnökségében. Engedje meg az elnök úr, hogy elsőnek gratuláljak. Szép nap ez a mai a Kisgazdapártban és szép nekem is. Még többet és még szebben is beszélt volna, ha lett volna erre ideje. *Most is magam előtt látom, ahogy majdnem bekapja a hordozható mikrofont és szinte hallom, ahogy népies akcentussal, sipítva hízeleg.**

Szentgyörgyvölgyi Péter: de jó...

Az egység tényleg lebilincselhette, mert hétfőn éppen ennek megbontása miatt zárták ki Torgyán elnököt a képviselőcsoportból. **A gyűlést azonban hamar be kellett fejezni, mert kézilabdameccset játszottak még aznap a csarnokban.** A tömeg távozott, Torgyán a feleségével, Maczóval és annak férjével, Gyimóthyval és Béressel, no és a roppant fontos Szentgyörgyvölgyivel stb. szűk körben ebédelni ment. **Én nem értem bele a társaságba, legalábbis senki nem hívott.** Deák felállt és közölte: – *Szervusz, lesz egy kis ebéd, megyek ebédelni. – Kibéreltük a hátsó traktust, ott maradhatunk.*

Mi lesz veled? Lecsapnak-e és mikor? Legkevésbé rajtam múlik, mi történik velem

A rossz szervezés miatt nehezen lehetett kimenni a teremből. Kint az épület előtt a gyűlés rövideje miatt csalódott kiszáradt legszívesebben folytatták volna. Egyes csoportok aztán elindultak, mások még maradtak. Keresztültörtem a tömegen és elindultam abba az utcába, ahol az autót hagytam. Egy parkon kellett átmennem, ahol a padok már tele voltak a kiszáradtakkal, ők is ebédelték. Szatyraikból húsokat vettek elő, borosdemizsonokat emeltek magasba. Mindenki felfigyelt rám és mivel majdnem mindegyiküknél jártam már fórumon, nagyon együttérzően kérdezgettek: – *Mi lesz veled? – Lecsapnak-e, és mikor? Vigyázz magadra Béla!* – kívánták sokan, pedig ők is tudták, legkevésbé rajtam múlik, mi történik velem. Beültem az autóba és elindultam vissza. Budapesten a „reformerek” tanácskoztak és kiáltották ki magukat győztesnek. De ha tényleg győztek volna, ugyan mit nyerhettek? Támogatókban viszont nem volt hiány. Ott volt közöttük *Boross Péter* volt miniszterelnök és *Boros Imre*, a „tárcanélküli”, akit Orbán nem hívott vissza beosztásából. A híradók megörökítették őket mindenféle pózokban. Láthattuk Lányit nyilatkozni, és virslit enni, és mindenütt eufóriában. (...)”

/Az A HÁLÓ – Két leszámolás c. kötetből/

Budapest, 2011. május 26.

Forrás: honlap

<http://szabadibela.hu/>